

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.08.2019, sp. zn. 27 Cdo 5507/2017, ECLI:CZ:NS:2019:27.CDO.5507.2017.3

Číslo: 48/2020

Právní věta:

Z ustanovení § 132 odst. 1 z. o. k. plyne, že pro určení výše, v jaké společník společnosti s ručením omezeným nesplnil vkladovou povinnost podle stavu zapsaného v obchodním rejstříku, je rozhodný stav tohoto zápisu v době, kdy věřitel vyzval společníka k plnění.

Pro určení rozsahu, ve kterém společník ručí za dluhy společnosti s ručením omezeným, je rozhodující zásadně jen údaj o rozsahu splnění vkladové povinnosti [ve smyslu § 48 odst. 1 písm. b) z. v. r.], jak je zapsán v obchodním rejstříku.

Je-li věřiteli v okamžiku výzvy k plnění známo, že některý ze společníků společnosti s ručením omezeným poskytl (jemu či jinému věřiteli) plnění z titulu ručení podle § 132 odst. 1 z. o. k., snižuje se vůči němu o toto plnění ručení takového společníka za dluhy společnosti bez zřetele ke stavu zápisu údaje o rozsahu splnění vkladové povinnosti v obchodním rejstříku.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.08.2019

Spisová značka: 27 Cdo 5507/2017

Číslo rozhodnutí: 48

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Obchodní rejstřík, Ručení, Společník, Společnost s ručením omezeným, Vklad společníka

Předpisy: § 132 odst. 1 předpisu č. 90/2012Sb.

§ 134 odst. 1 předpisu č. 90/2012Sb.

§ 154 odst. 1 o. s. ř.

§ 48 odst. 1 písm. b) předpisu č. 304/2013Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání žalovaného zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, sp. zn. 32 Co 25/2017, věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobkyně se po žalovaném domáhá zaplacení 100 000 Kč s příslušenstvím, a to jako pohledávky za společností M. (dále jen „společnost“), za jejíž dluhy má žalovaný ručit jako společník společnosti, který v plném rozsahu nesplnil svoji vkladovou povinnost.

[2] Okresní soud Praha-západ rozsudkem ze dne 31. 3. 2017, č. j. 5 C 4/2017-55, zamítl žalobu o zaplacení 100 000 Kč s příslušenstvím (výrok I.) a rozhodl o nákladech řízení (výrok II.).

[3] Vyšel přitom z toho, že:

- 1) Společnost byla do obchodního rejstříku zapsána dne 22. 3. 2012.
- 2) Základní kapitál společnosti činí 200 000 Kč.
- 3) Žalovaný je společníkem společnosti od jejího vzniku.
- 4) Okresní soud Praha-západ uložil společnosti platebním rozkazem ze dne 13. 4. 2016, č. j. 5 C 109/2016-13, aby J. H. (dále jen „první věřitel“) zaplatila 612 000 Kč, a rozhodl o nákladech řízení (dále jen „první platební rozkaz“); první platební rozkaz nabyl právní moci 7. 5. 2016.
- 5) Okresní soud Praha-západ uložil společnosti elektronickým platebním rozkazem ze dne 24. 5. 2016, č. j. EPR 73262/2016-6, aby žalobkyni zaplatila 338 555 Kč s příslušenstvím, a rozhodl o nákladech řízení (dále jen „druhý platební rozkaz“); druhý platební rozkaz nabyl právní moci 15. 6. 2016.
- 6) V obchodním rejstříku byl žalovaný od 2. 6. 2016 zapsán jako jediný společník společnosti s podílem, na nějž připadá vklad ve výši 200 000 Kč (dále jen „vklad žalovaného“), který byl splacen z 50 %.
- 7) První věřitel vyzval žalovaného výzvou datovanou 28. 6. 2016, aby na dluh společnosti, o němž bylo rozhodnuto prvním platebním rozkazem, uhradil 100 000 Kč, a to jako společník společnosti, který ručí za její dluhy do výše, v níž nesplnil svoji vkladovou povinnost.
- 8) Podle potvrzení prvního věřitele, jež bylo datováno 30. 6. 2016, žalovaný prvnímu věřiteli uhradil 100 000 Kč.
- 9) Žalobkyně vyzvala žalovaného výzvou datovanou 27. 7. 2016, aby na dluh společnosti, o němž bylo rozhodnuto druhým platebním rozkazem, uhradil 100 000 Kč, a to – podobně jako v případě prvního věřitele – s tím, že žalovaný ručí za dluhy společnosti do výše, v níž nesplnil svoji vkladovou povinnost (dále jen „výzva žalobkyně“).
- 10) Dne 10. 10. 2016 bylo do obchodního rejstříku zapsáno, že vklad žalovaného byl splacen ze 70 %.
- 11) Usnesením ze dne 13. 10. 2016, č. j. KSPH 71 INS XY, Krajský soud v Praze – mimo jiné – zjistil úpadek společnosti (výrok I.) a prohlásil konkurs na její majetek (výrok II.).
- 12) Dne 22. 3. 2017 bylo do obchodního rejstříku zapsáno, že vklad žalovaného byl zcela splacen.
- 13) Přes výzvu žalobkyně [viz 9]) jí žalovaný požadované plnění neposkytl.

[4] Soud prvního stupně nejprve uvedl, že zápis údaje o rozsahu splnění vkladové povinnosti společníka společnosti s ručením omezeným do obchodního rejstříku má konstitutivní povahu (k

čemuž odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 3. 1999, sp. zn. [I. ÚS 323/98](#), a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2004, sp. zn. [29 Odo 748/2003](#)). Zda „žalovaný plnil jinému věřiteli rovněž z titulu ručení, není podstatné, neboť jediný určující údaj je ten, který byl ke dni výzvy žalobce zapsán v obchodním rejstříku.“

[5] V projednávané věci však podle názoru soudu prvního stupně nelze pominout zápis do obchodního rejstříku, který byl proveden 22. 3. 2017 a podle něhož byl vklad žalovaného k tomuto datu zcela splacen. Splatil-li totiž žalovaný svůj vklad předtím, než bylo o uplatněném nároku meritorně rozhodnuto, je namístě žalobu zamítnout, neboť je třeba vycházet ze stavu, který tu je v době vyhlášení rozsudku (k tomu soud odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 6. 2000, sp. zn. [29 Cdo 281/2000](#)).

[6] K odvolání žalobkyně Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 8. 8. 2017, č. j. 32 Co 256/2017-81, změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalovanému uložil zaplatit žalobkyni 100 000 Kč s příslušenstvím (první výrok), a rozhodl o nákladech řízení před soudem prvního stupně (druhý výrok), jakož i o nákladech odvolacího řízení (třetí výrok).

[7] Odvolací soud přitakal soudu prvního stupně v tom, že pro posouzení důvodnosti nároku žalobkyně není právně významné, zda žalovaný poskytl jako společník společnosti (k úhradě dluhu společnosti, o němž bylo rozhodnuto prvním platebním rozkazem) plnění prvnímu věřiteli. Přitom s odkazem na princip materiální publicity uvedl, že se „žalovaný de facto nemohl zprostit zákonné povinnosti ručení (...) námitkou dřívějšího plnění jinému věřiteli“.

[8] Za nesprávný však odvolací soud označil závěr soudu prvního stupně, podle kterého je na místě žalobu zamítnout s tím, že žalovaný zcela splatil svůj vklad před vyhlášením rozsudku soudu prvního stupně. Podle odvolacího soudu je rozhodující, že § 132 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (dále jen „z. o. k.“), výslovně stanoví, že společník společnosti s ručením omezeným ručí za její dluhy do výše, v jaké nesplnil vkladovou povinnost podle stavu zapsaného v obchodním rejstříku v době, kdy byl věřitelem vyzván k plnění. Proto nelze vycházet z toho, že je pro rozsudek rozhodující stav v době jeho vyhlášení (k čemuž odvolací soud odkázal na rozsudek bývalého Nejvyššího soudu Slovenské socialistické republiky ze dne 26. 2. 1974, sp. zn. [4 Cz 3/74](#), uveřejněný pod číslem 14/1975 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek; dále jen „R 14/1975“).

II.

Dovolání a vyjádření k němu

[9] Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 zákona č. 99/1963 Sb, občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), maje za to, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek hmotného a procesního práva, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo které v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyly vyřešeny, a sice (posuzováno podle obsahu dovolání) otázek, zda:

1) soud může společníkovi společnosti s ručením omezeným uložit povinnost poskytnout věřiteli společnosti peněžité plnění z titulu ručení podle § 132 odst. 1 z. o. k. i poté, kdy bylo zapsáno splacení (dříve nesplacených) vkladů do obchodního rejstříku, a

2) společníci společnosti s ručením omezeným ručí za dluhy společnosti i poté, kdy již z titulu ručení podle § 132 odst. 1 z. o. k. poskytli jinému věřiteli plnění ve výši, v jaké nesplnili svoji vkladovou povinnost.

[10] Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (uplatňuje dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a navrhuje, aby Nejvyšší soud zrušil

napadený rozsudek odvolacího soudu a věc odvolacímu soudu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Při posouzení první z výše formulovaných otázek se odvolací soud podle názoru dovolatele odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu; konkrétně od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 6. 2000, sp. zn. [29 Cdo 281/2000](#), a usnesení ze dne 27. 1. 2004, sp. zn. [29 Odo 629/2003](#). Těmito rozhodnutími byla otázka, zda lze v soudním řízení společníkovi společnosti s ručením omezeným uložit povinnost poskytnout věřiteli společnosti peněžité plnění, byly-li (dříve nesplacené) vklady společníků zcela splaceny před vyhlášením rozsudku, výslovně vyřešena opačně.

[12] Dovolatel odkazuje na důvodovou zprávu k návrhu zákona č. 90/2012 Sb. (sněmovní tisk číslo 363, Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, 6. volební období 2010–2013, s. 218) [dále jen „návrh zákona o obchodních korporacích“], podle které zůstává pojetí společnosti s ručením omezeným, její odpovědnosti za porušení povinností a ručení společníků nezměněno. Z toho dovozuje, že se závěry judikatury Nejvyššího soudu přijaté v poměrech zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“), prosadí i po 1. 1. 2014, tedy v poměrech zákona o obchodních korporacích.

[13] Ke druhé z výše formulovaných otázek dovolatel uvádí, že závěry soudů nižších stupňů, podle nichž společník společnosti s ručením ručí za dluhy společnosti i poté, kdy věřitelům společnosti poskytl plnění ve výši, v jaké nesplnil svoji vkladovou povinnost, jsou neudržitelné. Vedou totiž k tomu, že činí ručitelství společníka neomezeným, což neodpovídá právní formě společnosti s omezeným ručením. Podle mínění dovolatele tedy musí platit, že zákonné ručení společníka zaniká, poskytne-li „prvnímu“ věřiteli společnosti plnění ve výši, v jaké nesplnil svoji vkladovou povinnost.

[14] Žalobkyně ve vyjádření k dovolání k první z dovolatelem formulovaných otázek uvádí, že závěry dovolatelem citovaných rozhodnutí nelze v poměrech projednávané věci použít, neboť účinná úprava výslovně stanoví, že společník společnosti s ručením omezeným ručí za dluhy společnosti do výše, v jaké společníci nesplnili svou vkladovou povinnost podle stavu zapsaného v obchodním rejstříku ke dni, v němž byl společník vyzván k plnění.

[15] Ve vztahu ke druhé z dovolání otevřených otázek žalobkyně poznamenává, že zaplacením kterémukoli z věřitelů společnosti s ručením omezeným nezaniká ručení společníka ani se nesnižuje jeho rozsah (k čemuž odkazuje na závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2003, sp. zn. 35 Co 51/2003) s tím, že ručení společníků bude trvat „až do okamžiku, kdy bude splacení vkladů zapsáno do obchodního rejstříku“.

III.

Přípustnost dovolání

[16] Dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř. pro řešení obou dovolatelem otevřených otázek, které doposud nebyly v rozhodovací praxi odvolacího soudu v poměrech právní úpravy účinné od 1. 1. 2014 vyřešeny.

IV.

Důvodnost dovolání

[17] Podle § 132 odst. 1 z. o. k. je společnost s ručením omezeným společnost, za jejíž dluhy ručí společníci společně a nerozdílně do výše, v jaké nesplnili vkladové povinnosti podle stavu zapsaného v obchodním rejstříku v době, kdy byli věřitelem vyzváni k plnění.

[18] Podle § 134 odst. 1 z. o. k. se započítává plnění věřiteli poskytnuté společníkem z důvodu jeho ručení podle § 132 odst. 1 na splnění jeho nejdříve splatné vkladové povinnosti.

[19] Podle § 48 odst. 1 písm. b) zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěřenských fondů (dále jen „z. v. r.“), se do obchodního rejstříku o obchodní korporaci zapíše také výše vkladu každého společníka, je-li podle jiného zákona vyžadován zápis těchto osob do obchodního rejstříku, a rozsah splnění vkladové povinnosti.

[20] Podle § 154 odst. 1 o. s. ř. je pro rozsudek rozhodující stav v době jeho vyhlášení.

[21] K první z dovolatelem formulovaných otázek je namíste předeslat, že procesní předpisy mohou okamžik, k němuž je třeba fixovat zjišťování skutkového stavu, stanovit rozdílně [Dvořák, B. § 154 in Lavický, P. a kol. Občanský soudní řád (§ 1 až 250I): komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2016, s. 735]. Účinná právní úprava vychází z toho, že pro rozsudek je zásadně rozhodující stav v době jeho vyhlášení (§ 154 odst. 1 o. s. ř.).

[22] Již v R 14/1975 však Nejvyšší soud Slovenské socialistické republiky uzavřel, že se ustanovení § 154 odst. 1 o. s. ř. nedotýká ustanovení hmotného práva, která váží vznik, změnu či zánik práva nebo povinnosti k určitému času (srov. například též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2007, sp. zn. [28 Cdo 2408/2005](#), usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2017, sp. zn. [27 Cdo 3420/2017](#), či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2019, sp. zn. [33 Cdo 1180/2017](#)).

[23] Právě o takovou situaci jde i v případě ručení společníků podle § 132 odst. 1 z. o. k.

[24] Ustanovení § 132 odst. 1 z. o. k. výslovně určuje, že výše, v jaké společníci nesplnili vkladové povinnosti podle stavu zapsaného v obchodním rejstříku (a tedy i výše, v jaké ručí za dluhy společnosti), se fixuje k době, kdy byli společníci věřitelem vyzváni k plnění. Skutečnost, že po výzvě věřitele k plnění podle § 132 odst. 1 z. o. k. bylo do obchodního rejstříku zapsáno splacení vkladů společníků ve větším rozsahu nebo jejich úplné splacení, proto není pro posouzení uplatněného nároku věřitele významná.

[25] Na uvedeném nic nemění ani dřívější rozhodovací praxe dovolacího soudu, podle níž platilo, že je-li v okamžiku, kdy soud rozhoduje o uplatněném nároku z titulu ručení společníka společnosti s ručením omezeným již zapsáno do obchodního rejstříku splacení celého vkladu, nemůže soud uplatněný nárok přiznat (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. [29 Cdo 281/2000](#) či usnesení ze dne 27. 1. 2004, sp. zn. [29 Odo 629/2003](#)).

[26] Je tomu tak proto, že tyto závěry byly přijaty při výkladu právní úpravy ručení podle § 106 odst. 2 obch. zák., která neurčovala, k jakému časovému okamžiku má být ručení společníků za závazky společnosti s ručením omezeným posuzováno, pročež se prosadila obecná úprava § 154 odst. 1 o. s. ř. To však již v poměrech zákona o obchodních korporacích neplatí (srov. § 132 odst. 1 z. o. k.), a to i navzdory znění důvodové zprávy k návrhu zákona o obchodních korporacích (s. 218), podle něhož „pojetí společnosti, její odpovědnosti za porušení povinností a ručení společníků zůstává nezměněno“. Právě citovaná pasáž důvodové zprávy je jen obecnou deklarací o základním (konceptním) pojetí společnosti s ručením omezeným, která se nijak nedotýká detailů právní úpravy ručení společníků za dluhy společnosti.

[27] Uzavřel-li tedy odvolací soud, že žalobu nelze zamítnout (s odkazem na § 154 odst. 1 o. s. ř.) z důvodu, že úplné splacení vkladu dovolatele bylo zapsáno do obchodního rejstříku před vyhlášením rozsudku, je jeho právní posouzení této otázky správné.

[28] Dovolání je přesto důvodné.

[29] Ke druhé z dovolatelem otevřených otázek Nejvyšší soud předesílá, že společníci společnosti s ručením omezeným ručí za dluhy společnosti společně a nerozdílně do výše, v jaké nesplnili své vkladové povinnosti podle stavu zapsaného v obchodním rejstříku v době, kdy je věřitel společnosti

vyzval k plnění (§ 134 odst. 1 z. o. k.). To znamená, že věřitel společnosti může požadovat splnění celého dluhu nebo jeho libovolné části na všech společnících anebo jen na některých (kterýchkoli) z nich (§ 1872 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku). Volba společníka, po kterém bude věřitel požadovat plnění, jakož i volba rozsahu požadovaného plnění je zásadně v dispozici věřitele.

[30] Rozsah zákonného ručení společníků podle § 132 odst. 1 z. o. k. však není neomezený. Limity ručení společníků společnosti s ručením omezeným se odvíjí od výše, v jaké společníci (ne)splnili vkladovou povinnost; pro určení rozsahu, ve kterém společníci ručí za dluhy společnosti, je však rozhodující zásadně jen údaj o rozsahu splnění vkladové povinnosti [ve smyslu § 48 odst. 1 písm. b) z. v. r.], jak je zapsaný v obchodním rejstříku.

[31] Právě uvedené platí i tehdy, neodpovídá-li zápis v obchodním rejstříku skutečnému stavu, tedy rozsahu, v němž společníci skutečně (ne)splnili vkladovou povinnost. Tím je řečeno, že zápis údaje o rozsahu splnění vkladové povinnosti ve smyslu § 48 odst. 1 písm. b) z. v. r. má - ve vztahu k ručení společníků za dluhy společnosti - konstitutivní (právo tvornou) povahu, tj. že tento zápis ručení společníků společnosti s ručením omezeným zakládá či ruší, popřípadě mění [srov. Pokorná, J. § 132 in Lasák, J., Pokorná, J., Čáp, Z., Doležil, T. a kol. Zákon o obchodních korporacích: komentář. I. díl (§ 1 až 343). 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2014, s. 864].

[32] Z konstitutivní povahy zápisu je třeba vycházet také při řešení otázky, zda společník (společníci) společnosti s ručením omezeným ručí za dluhy společnosti i poté, kdy již z titulu ručení podle § 132 odst. 1 z. o. k. poskytl (poskytli) jinému věřiteli plnění ve výši, v jaké nesplnil (nesplnili) svoji vkladovou povinnost. Ačkoli totiž obecně platí, že ručitelství závazek zanikne, uspokojí-li ručitel věřitele dlužníka v rozsahu, v jakém k tomu byl ručitel zavázán, ve vztahu k ručení společníků společnosti s ručením omezeným za dluhy společnosti se tento obecný závěr neprosadí.

[33] Je tomu tak proto, že pokud by ručení společníků společnosti s ručením omezeným zanikalo (již) tím, že společník poskytne věřiteli na svůj ručitelství závazek plnění odpovídající výši, v jaké společníci nesplnili své vkladové povinnosti, měl by následný zápis údaje o rozsahu splnění vkladové povinnosti [ve smyslu § 48 odst. 1 písm. b) z. v. r.] toliko deklaratorní charakter. Tím by byl princip ochrany dobré víry osob jednajících s důvěrou v údaje o rozsahu splnění vkladových povinností, jak jsou zapsané v obchodním rejstříku, prolomen a celý koncept ručení společníků podle § 132 odst. 1 z. o. k. by pozbýval smysl.

[34] Jinak řečeno, společníci společnosti s ručením omezeným ručí za dluhy společnosti (společně a nerozdílně), aniž by bylo pro trvání ručitelství závazku bez dalšího právně významné, zda (či v jakém rozsahu) poskytl kterýkoli z nich věřiteli (či věřitelům) společnosti plnění na svůj ručitelství závazek.

[35] To, zda kterýkoli ze společníků plnil z titulu svého ručitelství závazku věřiteli (či věřitelům), je ve vztahu k rozsahu ručení společníka podle § 132 odst. 1 z. o. k. významné výhradně v tom směru, že plnění věřiteli poskytnuté společníkem se započítává na splnění jeho nejdříve splatné vkladové povinnosti (§ 134 odst. 1 z. o. k.); a teprve přeneseně i tak, že může jít o podklad pro konstitutivní (právo tvornou) změnu zápisu o rozsahu splnění vkladové povinnosti v obchodním rejstříku. Z toho je patrné, že omezení ručení společníka podle § 132 odst. 1 z. o. k. je možné dosáhnout jedině zápisem změny rozsahu splnění vkladové povinnosti.

[36] K tomu se sluší dodat, že princip ochrany dobré víry osob jednajících s důvěrou v zápis v obchodním rejstříku nachází v poměrech institutu ručení společníků společnosti s ručením omezeným podle § 132 odst. 1 z. o. k. odraz také v tom, že je vždy nezbytné zohlednit vědomost věřitele společnosti o tom, že některý ze společníků již dříve poskytl plnění z titulu ručení jinému věřiteli. Je-li věřiteli společnosti v okamžiku výzvy k plnění známo, že některý ze společníků poskytl

(jemu či jinému věřiteli) plnění z ručení podle § 132 odst. 1 z. o. k., je - byť se to prozatím neprojevilo zápisem změny údajů o rozsahu splnění vkladové povinnosti v obchodním rejstříku - vůči tomuto věřiteli ručení společníků za dluhy společnosti sníženo právě o ta dříve poskytnutá plnění, o kterých věřitel v okamžiku výzvy k plnění věděl. Je tomu tak proto, že za těchto okolností již nelze hovořit o dobré víře obeznámených věřitelů v údaje (o rozsahu splnění vkladové povinnosti) zapsané v obchodním rejstříku, a proto není třeba jejich chybějící „dobrou víru“ chránit.

[37] Promítnuto do poměrů projednávané věci to znamená, že pro posouzení důvodnosti nároku žalobce sice není právně významné, zda dovolatel prvnímu věřiteli zaplatil 100 000 Kč, neboť úhradou této částky - bez dalšího - nemohlo dojít k zániku ručitelského závazku žalovaného vůči žalobkyni. Jestliže se však odvolací soud nezabýval tím, zda žalobkyně věděla o úhradě 100 000 Kč prvnímu věřiteli (tedy zda jednala v dobré víře v zápis údaje o rozsahu splnění vkladové povinnosti dovolatele do obchodního rejstříku), je jeho právní posouzení věci neúplné, a tudíž i nesprávné.

[38] Jelikož právní posouzení věci není správné a dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř. byl dovolatelem uplatněn právem, Nejvyšší soud - aniž ve věci nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.) - rozsudek odvolacího soudu podle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil a věc odvolacímu soudu vrátil k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta první o. s. ř.).

[39] Právní názor Nejvyššího soudu je pro odvolací soud závazný (§ 243g odst. 1 část věty první za středníkem, § 226 odst. 1 o. s. ř.).